

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.231 van 5 februari 2002
in de zaak A. 95.514/XIV-5085.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 14 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 12 april 2000 en zich vluchteling verklaart op 13 april 2000; dat op 2 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 16 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is die het dringend beroep verwerpt omdat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoert, dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze nalaat verzoeksters vrees voor vervolging in haar land grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder in de bestreden beslissing geen enkel onderzoek voerde naar de vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster bij een terugkeer naar XXX.

Dat verweerder heeft nagelaten zich grondig te informeren aangaande de situatie van de Roma in XXX.

« Elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen. » (...)

Dat de Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de réfugié van het UNHCR, Genève, januari 1992, in par. 42 duidelijk stelt dat: « Si la connaissance des conditions existant dans le pays d'origine du demandeur n'est pas un but en soi, elle est importante parce qu'elle permet d'apprécier la crédibilité des déclarations de l'intéressé ».

Dat uit een rapport aangaande de mensenrechten in XXX van het US Department of State, "Human Rights Reports for 1999, XXX", dd. 25.02.2000 duidelijk blijkt de Romabevolking in XXX gediscrimineerd (anno 1999 zijn zij nog steeds het slachtoffer

van discriminatie op vlak van tewerkstelling, behuizing, school en de staatsadministratie) en mishandeld wordt (zelfs door de XXX politie zelf) en dat de XXX (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden tegen mishandelingen. Immers volgens het rapport doen de XXX autoriteiten deze aanslagen op Roma af als "normaal". Tijdens een bezoek aan B. stelde de XXX president S. nog dat "de Roma van de staatshulp profiteren doch niet willen of kunnen de verantwoordelijkheid voor de verbetering van hun situatie op zich nemen. (...)

Dat het mensenrechtenorgaan van de Verenigde Naties, het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, in haar eindbesluiten van haar 57ste zitting dd. 14.08.2000 XXX berispte voor haar discriminatoir woon-, school-, werkgelegenheids- en gezondheidsbeleid ten aanzien van de Roma en voor de straffeloosheid van racistische organisaties die Roma mishandelen. (...)

Dat ook uit het jaarrapport 1999 van de mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch aangaande XXX blijkt dat de rechten van de Roma in XXX op grote schaal geschonden worden. Dat de hogere autoriteiten, waaronder de vice-voorzitter van de XXX Veiligheidsdienst J.S., zelfs publiekelijk de Roma uitschold. (...)

Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verzoekster wegens haar Roma-origine in haar land vervolgd wordt en er geenszins de bescherming kan inroepen van de XXX autoriteiten.

Dat de Commissaris-generaal heeft nagelaten rekening te houden met de weinig rooskleurige situatie van de Roma in XXX, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze nalaat verzoeksters vrees voor vervolging in haar land grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.”;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het middel in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

2.2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat de asielaanvraag bedrieglijk is; dat deze beslissing steunt op talrijke tegenstrijdigheden die in de beslissing worden uiteengezet; dat in deze beslissing de commissaris-generaal stelt dat deze tegenstrijdigheden van die aard zijn dat er geen enkele waarde meer kan gehecht worden aan het asielrelaas van de verzoekende partij; dat de

verzoekende partij deze vaststellingen van de commissaris-generaal geenszins in haar middel betwist, noch de motieven waarop deze steunen; dat derhalve de commissaris-generaal, op grond van niet door de verzoekende partij betwiste motieven, vaststelt dat de asielaanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel; dat dit op zich een voldoende grond is om het dringend beroep af te wijzen; dat derhalve de kritiek dat de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden, doordat “verweerder (...) geen enkel onderzoek voerde naar de vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster bij een terugkeer naar XXX” en doordat “verweerder heeft nagelaten zich grondig te informeren aangaande de situatie van de Roma in XXX” en doordat “de Commissaris-generaal heeft nagelaten rekening te houden met de weinig rooskleurige situatie van de Roma in XXX”, gelet op de niet-betwiste vaststelling dat de asielaanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, zich aandient als louter overtoollig en derhalve niet tot vernietiging kan leiden;

2.2.3. Overwegende dat, wat de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze; dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen; dat immers in de motivering van de bestreden beslissing, zoals hierboven reeds vermeld, wordt vastgesteld dat “de geloofwaardigheid van (het) relaas (van de verzoekende partij) (...) volledig (wordt) ondermijnd nadat werd vastgesteld dat haar verklaringen op het Commissariaat-generaal tegenstrijdigheden vertonen met haar eerdere verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en in haar vragenlijst”; dat de commissaris-generaal vervolgens deze tegenstrijdigheden opsomt; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf februari tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.